

УДК 341.217.04(4-672EU):94(477)

Владимир Романович Марченко*

Кијев, Украјина

ЈЕДИНСТВО ЕВРОПСКОГ ПАРЛАМЕНТА И УКРАЈИНСКОГ НЕОНАЦИЗМА У РЕВИЗИЈИ ИСТОРИЈСКОГ ПАМЋЕЊА НАРОДА

Сажетак

Став Европског парламента доприноси не само фалсификовању историје, не само легализацији и величању нацизма, фашизма и њихових нових манифестација, већ уништава и саму познату нам Европу, њен културни, историјски и цивилизацијски интегритет. Лукавство и подлост посланика који редовно гласају за антируске и антисовјетске резолуције опасна је јер, скривајући се иза европских вредности, монополизујући своје право да осуђују друге због непоштовања ових европских вредности, сами крше међународне законе, пре свега, одлуке Нирнбершког међународног војног суда (НМВС), Међународни пакт о грађанским и политичким правима (16.12.1966), Конвенцију о спречавању и кажњавању геноцида (9.12.1948), Међународну конвенцију о елиминацији свих облика расне

* Први заменик председника Прогресивне социјалистичке партије Украјине (ПСПУ), народни посланик Украјине I, II и III сазива, члан Уставне комисије Врховног савета Украјине I и II сазива, шеф фракције ПСПУ у парламенту Украјине.

дискриминације (04.01.1968) и сопствену Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (22.11.1948).

Кључне речи: Европски парламент, Украјина, украјински неонацизам, ревизија историјског памћења, Други светски рат

75. годишњица победе совјетског народа у Великом отаџбинском рату и пораза земаља европске осовине предвођене нацистичком Немачком од стране антихитлеровске коалиције, поново је оживела непомирљиву конфронтацију бивших колаборациониста против победника, и пре свега против Русије као правног наследника СССР-а.

Преправљајући и фалсификујући историју, бивши нацистички саучесници бесрамно вулгаризују главну земљу која је победила нацисте – СССР. Вулгаризују њену суштину, скрнавe њену идеологију, понижавају велики подвиг наших очева и дедова. Вређају и моја осећања, газе моје право сећање на мог деду, црвеноармејца Шевченка Павла Максимовича, који је прошао цео рат. Они вређају сећање на 27 милиона совјетских грађана који су страдали у борби за ослобођење и наше Отаџбине, СССР-а, и моје мале Отаџбине, Украјинске ССР, и целог света од смеђе куге немачког нацизма и европског фашизма.

Прогон СССР-а прерастао је у русофобију и прогон Русије. Нажалост, на моје дубоко жаљење, у овој информативној, неморалној неонацистичкој агресиви учествује и моја земља, данашња Украјина, земља оснивач СССР-а, земља, која је претрпела велике губитке током нацистичке окупације и народ, који се заједно са другим народима СССР-а храбро, достојанствено и херојски борио против Хитлерових нациста и њихових саучесника у редовима Црвене армије, совјетских партизана, у подземљу и на радном фронту.

Став Европског парламента доприноси не само фалсификовању историје, не само легализацији и величању нацизма, фашизма и њихових нових манифестација, већ уништава и саму познату нам Европу, њен културни, историјски и цивилизацијски интегритет. Лукавство и подлост посланика који редовно гласају за антируске и антисовјетске резолуције опасна је јер, скривајући се иза европских вредности, монополизујући своје право да осуђују друге због непоштовања ових европских вредности, сами крше међународне законе, пре свега, одлуке Нирнбершког међународног војног суда (НМВС), Међународни пакт о грађанским и политичким правима (16.12.1966), Конвенцију о спречавању и кажњавању геноцида (9.12.1948), Међународну конвенцију о елиминацији свих облика расне дискриминације (04.01.1968) и сопствену Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (22.11.1948).

Узмите Резолуцију Европског парламента „О важности европског памћења за будућност Европе“ од 19. септембра 2019. Ова **скандалозна резолуција** постала је логичан наставак истих неморалних и ревизионистичких резолуција као што су Резолуција од 12.05.2005. „на 60-то годишњицу завршетка Другог светског рата у Европи 8. маја 1945. године“, Резолуција Парламентарне скупштине Савета Европе „О потреби за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима“ од 26.01, 2006, Париска декларација „О европској свести и комунизму“ од 3.07.2008, Декларација „О проглашењу 23. августа Европским даном сећања на жртве стаљинизма и нацизма“ од 3.09.2008, Резолуција „О европској свести и тоталитаризам“ од 23.07. 2008. и др. Посланици схватају да „парламент не може да доноси законе о прошлости“ (из Резолуције Европског парламента од 2.3.2009. „О европској савести и тоталитаризму.“). Али ово није само тренутна оцена прошлости, већ стварање одређене стратешке линије испуњене суровом, непомирљивом идеологијом. Ово је несумњиво селективан и ничим поткријељен прогон СССР-а, заснован на циничним етикетама. Постоји нека врста европског путовања у прошлост. Поход је агресиван, чак хистерично агресиван по форми и веома опасан по својим последицама.

Идеолошка платформа прошлости, која је довела до Другог светског рата, видљива је и у садашњој европској консолидацији. То је било уобичајено за земље европске осовине које су објавиле рат СССР-у 22. јуна 1941. Немачка је напала СССР, истог дана Румунија и Италија су објавиле рат Совјетском Савезу, 26. јуна СССР је објавио рат Финској, 27. јуна Мађарској. Године 1941, 23. јула Словачка и Хрватска, а потом и Шпанија стварају добровољачке дивизије, Белгија – две добровољачку легију, Холандија – добровољачку легију, Данска – добровољачку легију, Норвешка – добровољачку легију. И то све под слоганом „заједничке европске кампање против большевизма“. Односно, наведене земље су биле агресори на СССР заједно са нацистима. Стога су корени садашње европске консолидације у њиховој прошлој нацистичкој консолидацији.

Према оценама експерата, против наше Отаџбине СССР-а у трупима Вермахта борило се око 2 милиона људи из земаља Осовине. Ова армада је са оружјем у руци упала на нашу територију и заједно са нацистима убијала, мучена глађу и хладноћом и зверствима над нашим цивилним становништвом. Ове трупе су биле организоване у 59 дивизија и 63 бригаде. По бројкама: Румунија – 600 000, Финска – 530 000, Француска – 200 000, Холандија – 100 000 (Николај Воронин „Волжскаја правда“ 12.09.2019.). Поред тога: Италија - 235 000, Мађарска - 250 000. Словачка, Хрватска, Шпанија – по десетине хиљада свака. И ово није само жива сила – то су милитаризоване формације са сопственим оружјем, хијерархијом подређености. Било је добровољаца из Португала, Шведске, Белгије. То је допринос тадашњих европских држава спровођењу Хитлеровог плана „Барбароса“. И ово није спекулација о значају пакта Молотов-Рибентроп. То су конкретне чињенице објаве рата нама, преласка границе СССР-а што је у Нирнбергу признато као злочин. То су била убиства цивила, не само црвеноармејаца, партизана и подземних бораца – свих који су бранили нашу земљу од агресора и окупатора, како из Немачке, тако и из других европских земаља.

Овде бих желео да вам скренем пажњу на морално-политички аспект који је у основи свих ових актуелних

резолуција Европског парламента. Огромна већина од два милиона Европљана учесника у нападу на СССР у нашој земљи је убијена. И данас родбина и пријатељи ових војника који су пали на нашу земљу постављају питање: „Шта је било са мојим дедом, оче?“ А њему одговор: „Убијен на територији СССР-а током Другог светског рата“. Следеће питање: „Зашто је отишао у другу земљу са оружјем у рукама и пуцао на народ друге земље?“ Не постоји разумљив одговор. Ако кажемо да је био заједно са Хитлером, заједно са њим напао СССР, било би и нејасно и токсично.

На питање: „Да ли је то био праведан рат хитлеровске европске коалиције?“ – одговор је дао Суд народа у Нирнбергу Пресудом Међународног војног суда. Али онда треба копати и носити терет одговорности цео живот. Одлука Народног суда је коначна и не може се мијењати. Али не желим да будем одговоран за истину историје, за размере злочина без преседана у свету. Треба да смислите изговор да се оправдате и да ово оправдање озваничите неком јавном исправом. Да, и скините кривицу са себе, пребаците је на победнике над нацизмом и фашизмом у СССР-у. Тако су смислили „кампању против бољшевизма“, одговорност за покретање рата додељена је два тоталитарна режима – нацистичком и комунистичком. Одлучено је да се све ово формализује одлукама Европског парламента и других европских структура. Затим, под слоганом декомунизације, рушити споменике совјетским војницима-ослободиоцима широм Европе. Ово је повратак нацизму, фашизму. Ово је освета побеђених над победницима. За сада у Европи. Опасна освета.

Како је Народни суд оценио њихове поступке у Нирнбергу? Цитирају чл. 6 Повеље: „Трибунал... има овлашћење да суди и казни особе које су, делујући у интересу земаља Европске осовине, појединачно или као чланови организације, починиле било који од следећих злочина.

Следећа дела, или било која од њих, су злочини под јурисдикцијом Међународног суда и носе индивидуалну одговорност:

а) злочини против мира...

б) ратни злочини...

в) злочини против човечности...

*Вође, организатори, подстрекачи и саучесници који су учествовали у припреми или спровођењу општег плана или завере за извршење неког од наведених кривичних дела одговорни су за све радње које је било које лице предузело у циљу спровођења таквог плана.*¹

Скрећем вам пажњу на две околности утврђене чл. 6 Повеље. Судило се не само нацистима и њиховим вођама, већ и ратним злочинцима земаља европске осовине. И чињеница да су, не само „вође, организатори, подстрекачи и саучесници... одговорни за све радње које почини било које лице у циљу спровођења овог плана“.

И, коначно, заједничка политичка платформа ових злочинаца, који су започели рат против моје Отаџбине, јесте „заједничка европска кампања против болшевизма“. У томе је цела поента. У својој књизи „Гвоздено срце“ Гебелс је открио праву суштину агресија на СССР: „*Ово није рат за престо и не за олтар; ово је рат за жито и хлеб, за обилну трпезу, за обилне доручке и вечере, рат за сировине, за гуму, за гвожђе, за руду...*“²

Пресуда Народног суда у складу са чл. 26. Повеље је коначна и не подлијеже ревизији. Донеле су га судије не само из СССР-а, већ и из Велике Британије, Француске и Сједињених Држава. Још петнаест земаља придружило се земљама победницама током суђења. Касније су Пресуду Међународног суда и Повељу усвојиле УН као норме међународног права.

Ову истину посланицима ЕП није тешко да сазнају. Само треба да прочитате материјале Међународног суда у Нирнбергу. Не желе. Лажна ствар о одговорности два „тоталитарна режима“ – нацистичког и комунистичког – за покретање рата ће постати очигледна.

1 Нюрнбершки процес: Сборник материјала. В 8 т. Т. VII. М.: 1997. С. 312-313.

2 Там же. С. 334-336.

Још једном желим да нагласим: од стране Суда народа представници земаља европске „осовине“, заједно са Хитлеровом Немачком, били су признати злочинцима, а СССР – жртвом њиховог злочина. То је све. Али представници земаља-сарадница не желе ни сада ни у будућности да буду одговорни за 50 милиона људских жртава Другог светског рата, за невиђена разарања и страдања цивилног становништва. Желе да се оправдају, да се обеле, а да жртву - СССР поставе за саучесника у злочину. Желе да скину одговорност европских земаља-сарадника, злочинаца-агресора за све злочине Другог светског рата и да их положе на СССР. Лукаво и одвратно. Смислили су фалсификат о тоталитаризму у СССР-у и изједначили га са нацизмом. Зашто фалсификат? Мало касније.

Закључак: Хитлеризам је поражен, али су његови идеолошки и политички ставови и тежње остали код европосланика. Веома опасна консолидација Европљана, али овог пута против Русије.

ПОЛИТИЧКИ ФАЛСИФИКАТ – ИЗЈЕДНАЧАВАЊЕ ХИТЛЕРОВОГ (НАЦИСТИЧКОГ) ТОТАЛИТАРИЗМА И СТАЉИНИСТИЧКОГ (СОВЈЕТСКОГ) РЕЖИМА

Наводи о изједначавању Хитлеровог (нацистичког) и Стаљиновог (совјетског) тоталитаризма су категоричка политичка лаж. Цитираћу извод из Резолуције Европског парламента „О важности очувања историјског сећања за будућност Европе“ од 19.09.2019:

„Б. Обратите пажњу, да су пре 80 година, 23. августа 1939. године, комунистички Совјетски Савез и нацистичка Немачка потписали Пакт о ненападању познат као Пакт Молотов-Рибентроп и његове тајне протоколе, поделивши Европу и територије независних држава између два тоталитарна режима и груписајући их у областима интересовања тако утрле пут за избијање Другог светског рата;

Ц. Док је директна последица пакта Молотов-Рибентроп, након којег је уследио совјетско-нацистички споразум о граници

и пријатељству од 28. септембра 1939, била инвазија Пољске прво од стране Хитлера, а две недеље касније од Стаљина, што је земљу лишио независности и постало трагедија без преседана за пољски народ, комунистички Совјетски Савез је 30. новембра 1939. године покренуо агресивни рат против Финске, а јуна 1940. окупирао и припојио делове Румуније – територије које никада нису враћене, и припојио независне републике Литванију, Летонију и Естонију;

Д. Док су након пораза нацистичког режима и завршетка Другог светског рата неке европске земље успеле да се поново изграде и започну процес помирења, дотле су друге европске земље остале под диктатуром – неке под директном совјетском окупацијом или утицајем – половину века и наставили да буду лишени слободе, суверенитета, достојанства, људских права и друштвено-економског развоја;

Е. Иако су злочини нацистичког режима оцењени и кажњени на Нирнбершком процесу, још увек постоји хитна потреба за подизањем свести, спровођењем моралних процена и спровођењем правних истрага о злочинима стаљинизма и других диктатура“.³

Почнимо са застрашујућим термином „окупација“, којим, попут нуклеарних набоја, политичари Европске уније и Украјине бомбардују „тоталитарну“ совјетску прошлост, укључујући пакт Молотов-Рибентроп. Које је истинско правно (и политичко) значење појма „окупација“? Окупација је (од латинског *occupatio* – „заузимање, окупација“), као што знате, заузимање оружаним снагама државе, чија јој територија не припада, није праћена стицањем суверенитета над њом и спроводи се у одсуству воље државе, која има суверенитет над датом територијом, најчешће привремено. Концепт окупације је веома важан у међународном праву. Дефиниција је садржана у одлуци Друге хашке мировне конференције од 18.10.1907, а допуњена је протоколима ове одлуке 1949. и 1977. године. Правни статус заузете територије стране државе и цивила који на њему живе,

³ Резолуција Европског парламента од 19 септембра 2019 г. № 2019/2819 (RSP) «О важности сохранения исторической памяти для будущего Европы» // URL: www.europarl.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_EN.html (дата обращения 21.05.2021).

результат је међудржавних војних акција како би се обезбедила њихова безбедност током администрације до момента закључења мировног уговора и коначног решавања правног државног статуса ових територија и локалног становништва. То је све. Посланици ЕП су дужни да познају ову норму.

Неоспорна правна превара је приписивање другачијег правног значења термину „окупација“. Субјект и објект окупације могу бити државе, а не апстрактни систем власти, демократски, совјетски, социјалистички или комунистички. Отуда је тврдња да су након пораза нацистичког режима и завршетка Другог светског рата неке европске земље остале под директном совјетском окупацијом или утицајем – фалсификат. Сврсисходан, агресиван, политички фалсификат.

Иначе, на основу таквог фалсификата, садашње земље ЕУ могу се окарактерисати као земље под „диктатуром демократске окупације“. У овом случају могу оживети нацистички или неонацистички и неофашистички политички покрети, који ће се са оружјем у рукама борити за независност земаља које су сада чланице Европске уније и то чине (за разлику од Велике Британије) војним, терористичким средствима, како је то радила Организација украјинских неонациста (ОУН)-Украјинска устаничка армија (УПА) у Украјини.

Изјава у Резолуцији Европског парламента о „совјетској окупацији“ изазива неонацизам и неофашизам у Европи. Корона вирус или најдубља економска криза могу постати не само подстицај за овај процес, већ и покренути Трећи светски рат поново на европском континенту.

**РЕПУБЛИКЕ СССР-А СУ РАВНОПРАВНЕ,
НЕЗАВИСНЕ И СУВЕРЕНЕ. БОРБА ОУН-УПА
ЗА НЕЗАВИСНОСТ УКРАЈИНЕ ЈЕ ПОЛИТИЧКИ
ФАЛСИФИКАТ**

У материјалима Међународног војног суда у Нирнбергу нема тврдњи да је СССР тоталитарна, диктаторска држава. Стога је политичка стратегија ЕУ у односу на СССР несумњиво опортунистички, политички ревизионизам, који има за циљ да

дискредитује и СССР и совјетски народ – победника хитлеризма и да оправда земље европске осовине, које су извршиле, у савезу са нацистичком Немачком, злочин – агресију на СССР. **Злочин уједињења ових земаља утврдио је Суд народа у Нирнбергу.** Суштина новог геополитичког пројекта, опасног по светску цивилизацију, је: наметнути народима бивших совјетских република идеју да су били окупирани од „Совјета“, да је режим био „диктаторски, тоталитарни“ и на основу тога спречити их у било ком облику интеграције са Русијом. Штавише, распиривати мржњу, непријатељство према Русији, увући их у Русији непријатељски НАТО блок.

Неколико речи о правним основама СССР-а и Украјинске ССР, чији сам био држављанин.

Никада у својим резолуцијама посланици ЕП нису анализирали ни суштину друштвеног система у СССР-у, ни систем државне управе и кореспонденцију његове демократије као народне владавине, али ни своје изопачене и политизоване концепте. Овлашћења република СССР-а нису анализирана. Изједначавајући комунистички СССР са нацистичком Немачком, они се никада нису освртали на садржај устава, укључујући и упоређивање са тренутном правном ситуацијом у Европској унији, делегирање суверених овлашћења држава чланица ЕУ на центар – Европски парламент и Европску унију. За поштену и правичну процену то је свакако неопходно учинити.

СССР је формиран 30. децембра 1922. године на основу једногласних одлука легално, демократски изабраних конгреса Совјета Руске Совјетске Федеративне Социјалистичке Републике (РСФСР), Украјинске ССР, Белоруске ССР и Закавказке Социјалистичке Федеративне Совјетске Републике (ЗСФСР). Поштено и отворено су прокламована овлашћења која су делегирана центру, у савезну надлежност, и она која остају у надлежности савезних република. Од важних демократских постулата за европске посланике, издвојићу следеће:

– Врховни орган власти у СССР-у је Конгрес совјета СССР-а, чији се чланови бирају по вертикали, а не поставља их

нико, по 1 посланик од 25.000 бирача. Конгрес бира Централни извршни комитет СССР-а.

– Републике СССР-а имају своје буџете.

– Свака од савезних република задржава право да се слободно отцепи од Савеза.

Скрећем вам пажњу на народновласну суштину избора органа власти и на чињеницу да се у споразуму не помиње ниједна партија (посебно комунистичка). У СССР-у су се ујединиле републике чији су народи изабрали социјализам. Али ово је избор народа, у овоме је демократија. А ако се посланицима ЕП не свиђа овај социјалистички избор, и сматрају да су сви дужни да изаберу капитализам, опростите, онда су они, европски посланици, диктатори, јер намећу свој капиталистички политички систем. Ја лично не волим њихов капитализам и у њему видим много неправде, много нерешених проблема како унутар држава тако и на глобалном нивоу. Али ово је избор европских народа. Не делим то, али прихватам. Иначе, вирус корона и глобална економска криза још једном су открили упадљиве проблеме капитализма.

И посебно вам скрећем пажњу на још један проблем да је СССР добровољна заједница независних република са правом да се слободно отцепе од Савеза. Али да ли су посланици Европског парламента икада упоређивали уговоре о СССР-у и Европској унији (Мастрихт 1992)?

У складу са споразумом о ЕУ, Европљанима је дозвољено да се удруже ради „европске интеграције, успостављање цивилног друштва“ својих земаља, ради вођење „заједничке спољне и безбедносне политике“, ради „слободног кретања људи“. Као резултат тога, да „створи све чвршћу унију народа Европе“. Односно, Европљани могу да интегришу своје народе у Европску унију, ово је демократија, али народи Руске империје не могу ући у нову формацију СССР-а – да ли је то диктатура?!

Мало о Украјини. Ова земља је претворена у независну државу из камадића главне територије Руске империје. Нећу улазити у процену разлога распада ове империје. Само да наведем

чињенице. Дана 10. марта 1919. године, на Свеукрајинском конгресу Совјета, доношењем Устава Украјинске ССР установљена је Украјинска Социјалистичка Совјетска Република. Ово је изузетно важан историјски тренутак, упорно заборављан, гажен од противника, на који скрећем посебну пажњу. **Чињеница је да је данашња Украјина, као независна држава, у складу са Законом о сукцесији из 1991. године, правни следбеник Украјинске ССР.**

Зашто се ова чињеница подло заташкава, ревидира и фалсификује? Јер се тада урушава целокупна политичка и правна основа деловања свих националистичких и нацистичких група, не само оних бивших – од Централне Раде, ОУН-УПА, већ и актуелних „бораца за независност“ – КУН, ОУН, „Свобода“, „Десни сектор“, Национална милиција, „Солидарност“, „Баткившчина“, „Голос“ итд.

Савезни уставни процес настављен је 31. јануара 1924. усвајањем Устава СССР-а. У њему (скрећем вам пажњу) на другу главу „О сувереним правима савезних република и о савезном држављанству“ клаузула 3 „Савез Совјетских Социјалистичких Република штити суверена права савезних република“. И клаузула 4 „Свака од савезних република задржава право слободног иступања из Савеза“. О каквом тоталитаризму и диктатури је реч? Ако са становишта схватања класне диктатуре, онда се у социјалистичком схватању овај термин отворено користи као диктатура владајуће класе: под социјализмом - диктатура пролетаријата, под капитализмом - капитала (буржоазије). И у поређењу ових диктатура, са моје тачке гледишта, пролетаријат је сто пута демократскији.

И последња порука, о Уставу из 1936, чији је предратни режим у средишту политичке мете европосланика. Усвојен је 5. децембра 1936. на ванредном VIII конгресу Совјета СССР-а. Односно, на легитиман, демократски начин. И. Стаљин је представио текст тако омражен Западу.

Члан 13. Устава дефинисао је и легализовао СССР као „Савезну државу добровољно уједињених равноправних совјетских социјалистичких република“. Члан 17. - свака савезна

република задржава право да се слободно отцепи од СССР-а. А онда је И. Стаљин напустио диктатуру пролетаријата и превео СССР у парламентарну државу. Кључни је члан 134. – избори у свим већима ... врше се на основу општег, једнаког и непосредног бирачког права тајним гласањем. Какав је то тоталитаризам? Све је потпуно исто као и сада у Европској унији. Нема диктатуре, нема овлашћења комунистичке партије. Стога је критика СССР-а од стране посланика у њиховим резолуцијама неодржива.

Савезне републике су добиле још већа суверена овлашћења у Основном закону СССР-а из 1936. године. Да подсетим, управо је на основу овог савезног Устава и Устава Украјинске ССР Украјинска ССР као независна држава 1945. године постала један од оснивача УН.

И још једна последња ствар. Поређење уставних права грађана СССР-а и данашње демократске Европе.

Поглавље “Основна права и обавезе грађана” Устава СССР чл. 118-133. За капиталистичку Европу, за Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, за Социјалну повељу, за Повељу о регионалним језицима и мањинама, као и за друге, то су недостижни врхунци.

Дакле, у СССР-у је било сто пута више демократије него у данашњој и предратној Европи. Интернационализам, једнакост грађана је још једна моћна тема оличена у Уставу из 1936. године. Дакле, тада 1946. године у Нирнбергу нико није покренуо проблем диктатуре и тоталитаризма у СССР-у. А ако има класних претензија према Ј. Стаљину, то је код марксиста за увођење општег права гласа.

ИЗЈЕДНАЧАВАЊЕ КОМУНИСТИЧКОГ И НАЦИСТИЧКОГ РЕЖИМА У ТОТАЛИТАРИЗМУ И ДИКТАТУРИ – АКТ ПОЛИТИЧКОГ ТЕРОРА ЕВРОПСКИХ ПОСЛАНИКА

Мало теорије о упоређивању комунизма, либерализма, фашизма и нацизма и спречавању њиховог изједначавања. Цитираћу највећег конституционалисту, правника, филозофа

Украјине, народног посланика Украјине, доктора права, актуелног дописног члана Националне академије наука Украјине, Василија Сиренка, из његове брошуре „Актуелни проблеми савремене Украјине (правни аспект)“ о овом питању: „У дефинисању доктрине комунизма, за разлику од либерализма и фашизма, где је индивидуализам приватног власника уздигнут на ниво култа, кључно је то да је у комунистичкој доктрини колективизам култ, општи, јавни у свом приоритету над приватним... То је суштинска разлика између комунистичке доктрине и либералне и фашистичке. Управо због тога је немогуће изједначити комунизам са фашизмом и либерализмом...

Фашизам је политички тренд који је настао у капиталистичким земљама у време опште кризе капитализма, изражавајући интересе најреакционарнијих и најагресивнијих снага империјалистичке буржоазије... Фашизам – то је моћна реакција буржоазије на прогресивни покрет радног народа ка социјализму“. Ове дефиниције В. Сиренка не могу заобићи ни фашистичке политичке токове и режиме у предратној Европи, ни деловање садашњих европосланика.

Пресуда Нирнбершког међународног војног суда (НМВС) садржи читаво поглавље о преузимању власти од стране нациста, открива се њихова мизантропска идеологија расне супериорности, која је формирала и потом спроводила агресивну, освајачку политику хитлеровске Немачке. Скрећем вам пажњу на Закон који је нацистима дао ванредна овлашћења, „Закон о заштити народа и Рајха“ од 24.03.1933. Посебно проблем преношења законодавне власти на владу Рајха. Члан 3. Закона „Устав Рајха се не примењује на законе које доноси влада Рајха“. Члан 4. „Уговори Рајха са страним државама не подлежу одобрењу законодавног тела“. Ово је заиста диктаторска држава! Влада канцелара Хитлера погазила је законодавну, представничку власт. Ово је гажење сваке народне власти! Европске земље су тада, а не сада (назад) ћутале, штавише, активно су сарађивале са овом диктаторском, нацистичком државом. Стаљин није имао таква диктаторска овлашћења, нико није одузимао власт народа грађанима СССР-а.

Даље, немачки закон „О јединству партија и државе“ од 8. јула 1934. „После победе Националсоцијалистичке револуције, Националсоцијалистичка немачка радничка партија је носилац немачке државне мисли и интереса земље.” Ево партијске диктатуре! У СССР-у Комунистичка партија није добила таква званична овлашћења све до 1977. године. А Закон од 7. априла 1933. „О обнављању професионалне бирократије“ обезбедио је протеривање Јевреја, чиновника неаријевске расе из државног апарата земље. Ево праве расне диктатуре нацизма, формализоване законима хитлеровске Немачке! У СССР-у то није било и није могло бити у принципу. Цитираћу члан 123. Устава СССР (Стаљинистичког) из 1936. „Једнакост грађана СССР-а, без обзира на њихову националну и расну припадност, у свим областима економског, државног, културног и друштвено-политичког живота је непроменљив закон. Било које директно или индиректно ограничење правила, напротив, успостављање директних или индиректних предности грађана у зависности од њихове расе и националности, као и свако проповедање расне или националне искључивости, или мржње и презира, кажњиво је законом.”

Одговорни чланови Европског парламента морају познавати ове уставне и законодавне акте и, поштено и савесно, да се на њих ослањају у својим резолуцијама. Иначе, то није само ревизионизам, искривљавање чињеница – ово је политички терор, који они спроводе и у односу на СССР и лично према И. Стаљину. Терор, не само зато што су њихове резолуције против СССР-а лажне, у супротности са одлуком Међународног војног суда у Нирнбергу, већ и зато што је ово право убиство истине историје.

Овај политички терор им је потребан због економског, војног и информационог терора од стране НАТО земаља. А такође и за буђење, организовање политичких и терористичких акција у односу како на данашњу Русију, тако и на политичаре, државнике и јавне личности који не прихватају ревизионизам и фалсификовање историјске истине и томе се јавно противе. Овај процес се сада убрзано развија у Украјини.

ПРИКРИВАЊЕ ОД СТРАНЕ ЕВРОПОСЛАНИКА ФАШИСТИЧКЕ, ДИКТАТОРСКЕ СУШТИНЕ НАЦИСТИЧКИХ И АУТОРИТАРНИХ ДРЖАВА У ЕВРОПИ УОЧИ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА

Поред отвореног фалсификовања историје, поред неоправданог приписивања диктатуре СССР-у, европосланици у својим резолуцијама фалсификују историју бељењем фашистичких, диктаторских или ауторитарних режима својих предратних земаља. То је такозвана послератна постисторијска информациона демократизација земаља ЕУ. Но, сетимо се режима европских земаља, чији посланици доносе такве лажне резолуције против СССР-а.

1922. - успостављање фашистичког режима у Италији. Мусолини је премијер. Поништени су парламентарни избори, забрањене све странке осим фашистичке, прогон и насиље над опозицијом, освајање Етиопије и Албаније.

1926. - државни удар у Португалу. Нова држава Антониудија Оливеира Салазара (1932-1962) има сва обележја фашистичке државе.

1939. - Шпанија. После грађанског рата, Франциско Франко је победник. Његова диктатура је успостављена. Само фашистичка Шпанска фаланга остаје легална странка. Диктатура је постојала до Франкове смрти 1975. године.

Диктатура и злочини ових режима од стране европских посланика нису тако редовно изложени јавној осуди као што се то чини у односу на СССР. Али ауторитарни режими Мађарске, Бугарске, Грчке, Румуније и других земаља (готово сви европски се могу приписати њима) нису ретроактивно осуђени. Стога је природно жигосати нацистичку Немачку, а очигледан и пристрасан је политички терор против СССР-а, против победника Хитлеровог нацизма и ослободиоца како своје земље, тако и европских земаља од нацистичког терора и окупације.

Али остају питања: 1) савез са нацистичком Немачком био је историјска благодат у разумевању садашњих европосланика и 2) свеевропска војна кампања против СССР-а (против

большевизма) у савезу и по плану нацистичке Немачке – да ли је то политички оправдано и у прошлости и сада? Али уосталом, у Нирнбершкој пресуди Међународног војног суда главно зло нису били СССР и большевизам, већ нацизам, фашизам и агресија земаља европске осовине, која је довела до 50 милиона људских жртава! Да не спомињемо стотине милиона осакаћених живота, огромна разарања широм Европе.

„ПАКТ МОЛОТОВ-РИБЕНТРОП“ И ПОЛИТИЧКИ ПЛЕСОВИ ОКО ЊЕГА

Врхунац актуелне антисовјетске и русофобије Европске уније је такозвани Пакт о ненападању између Немачке и СССР-а. Навешћу неке тачке већ поменуто Резолуције Европског парламента „О важности очувања историјског сећања за будућност Европе“:

„2. Наглашава се, да је Други светски рат, најразорнији рат у европској историји, започет као директан резултат злогласног нацистичко-совјетског пакта о ненападању од 23. августа 1939. године, познатог и као Пакт Молотов-Рибентроп, и његових тајних протокола, према коме су два тоталитарна режима, делећи циљ освајања света, поделила Европу на две зоне утицаја;

3. Подсјећа се да су нацистички и комунистички режими починили масакре, геноцид и депортације и довели до смрти и губитка слободе у 20. вијеку у размјерима без преседана у људској историји, и подсјећа се на ужасан злочин холокауста који је починио нацистички режим; најоштрије се осуђују акти агресије, злочини против човечности и масовна кршења људских права које су починили нацистички, комунистички и други тоталитарни режими;

5. Позивају се све државе чланице ЕУ да дају јасну и принципијелну оцјену злочина и аката агресије, које су починили тоталитарни комунистички и нацистички режими.“⁴

4 Резолуција Европског парламента од 19 септембра 2019 г. № 2019/2819 (RSP) «О важности сохранения исторической памяти для будущего Европы» // URL: www.europarl.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_EN.html (дата обращения 21.05.2021).

И то наводе представници земаља европске осовине, које су објавиле рат СССР-у, послале трупе да убијају и пљачкају моје совјетске сународнике! 2 милиона наоружаних европских војника у савезу са Хитлеровим нацистима ушло је на територију СССР-а и заједно са нацистима починили злочине против мира, ратне злочине и злочине против човечности установљене у Нирнбергу. Или као, у овој изопаченој логици европосланика, сматрати да је од 27 милиона убијених и мучених совјетских грађана (око 8 милиона из Украјинске ССР) само убиство од стране Немаца злочин? А злочини од стране Румуна, Мађара, Италијана, Финаца, Хрвата, Словака и друга убиства и пљачке почињена на територији СССР се не сматрају злочинима? Али шта је са чл. 6 Повеље Међународног војног суда, који предвиђа одговорност свих саучесника у злочину за све злочине? А шта је, према клаузули 6 Европске конвенције о људским правима и основним слободама, са правом наших суграђана, жртава Другог светског рата, на правично суђење. Али шта је са са правом човека, рођака неког од тих 27 милиона убијених, на суђење? О провођењу одлуке Суда народа и домаћих судова који су осудили колаборационисте?

Истина је да Резолуција Европског парламента није ништа друго до кршења одлуке Суда народа у Нирнбергу. Ово није само историјски и правни ревизионизам – то је политичка рехабилитација од стране Европског парламента злочинаца осуђених од међународног суда, додуше не Хитлерових нациста, већ сународника садашњих европских посланика. Ово је кршење главног принципа њихове европске демократије – људских права, владавине права и правичног правосуђа.

А сада о Пакту о ненападању између Немачке и СССР, који је закључен 23. августа 1939. године и о његовој улози у Другом светском рату, коју поменуто Резолуција искривљује.

Пре свега, о употреби термина који искривљују суштину Уговора и тајних протокола уз њега. Фраза да је „поделио Европу и територије независних држава између два тоталитарна режима... и то је утро пут избијању Другог светског рата“ је нетачна и искривљује саму суштину и циљеве Уговора.

Апсолутно је у супротности са закључцима Међународног војног суда у Нирнбергу, оправдава злочиначки хитлеровски режим, скривајући своје агресивне тежње за светском доминацијом, готово обележи нацистичку Немачку у припремама за агресију. Што се тиче поверљивих материјала пакта Молотов-Рибентроп, у њима нема поделе Европе уопште и Пољске „посебно“. Приписивање поделе територија Пакту је манипулативна лаж. Они говоре о „границама интереса“. А границе интереса и подела територија су две велике разлике.

Сада Канада и Мексико званично улазе у зону интереса САД, а према Монроовој доктрини, и сва Латинска Америка. У зону интереса НАТО-а прво су ушле земље источне Европе, затим републике СССР-а, посебно балтичке земље, Молдавија, Украјина, Грузија. И нико то не назива злочином.

Како не назвати злочином бомбардовање НАТО земаља, без дозволе Савета безбедности УН, суверених држава Југославије, Ирака, Либије. Како не осудити обојене револуције које организују САД широм света како би збациле режиме који САД не жели. Како не осудити америчку инвазију Украјине уз помоћ револуција 2004-2005. и 2013-2014. године. Инвазија невладиних организација које су организовале и спонзорисале САД.

Е, сад о чињеницама које је утврдио Суд народа о којима европски посланици кукавички ћуте. Пресуда почиње одељком „нацистички режим“. На првом отвореном састанку Немачке националсоцијалистичке радничке партије 24. септембра 1919. у Минхену, Хитлер је објавио програм НСДАП-а, који се није мењао све до 1945. године, све до распуштања партије. У ставу 4 Програма, који је у основи пресуде, каже се: „Грађанин може бити само онај ко припада германској раси; само он припада германској раси, у чијим венама тече германска крв, без обзира на веру. Сходно томе, ниједан Јеврејин не може припадати германској раси... и даље „Захтев за стицање земље требало је да послужи као оправдање за одузимање „животног простора на рачун других народа.““⁵

5 Нюрнбергский процесс. Т. 7. С. 314.

Скрећем вам пажњу на ово јер је будућа војна агресија нацистичке Немачке против њених суседа већ била предвиђена програмом НСДАП, а не било којим међународним споразумом, укључујући пакт Молотов-Рибентроп. Нирнбершка пресуда садржи цео одељак „Генерални план или завера и агресорски ратови” са пододељцима „Припрема агресије” и „Планирање агресије”. И даље наводи злочина: „Заузимање Аустрије“, „Заузимање Чехословачке“, „Агресија на Пољску“, „Инвазија на Данску и Норвешку“, „Инвазија на Белгију, Холандију и Луксембург“, „Агресија на Југославију и Грчку“. „Агресорски рат против Савеза Совјетских Социјалистичких Република”, „Рат против Сједињених Држава”. Дакле, сви ови ратови су испуњење програма нацистичке партије и пакт Молотов-Рибентроп са њима нема никакве везе.

Што се тиче агресије на Пољску. Цитираћу из Пресуде: „Дана 3. априла 1939. године издата је нова измењена директива ОКВ за оружане снаге, у којој се, након тумачења питања Данцига, говорило о Вајсовој варијанти (војна кодна ознака немачке инвазије на Пољску) следеће:

„Фирер је „Вајс“ варијанти додао следеће упутство:

1. Извршити припреме на начин да се операција може предузети у било које време од 1. септембра 1939. године.“⁶

И даље: „По мишљењу Трибунала, догађаји у данима који су претходили 1. септембру 1939. сведоче о одлучности Хитлера и његових послушника да по сваку цену спроведу своју декларисану намеру да заузму Пољску, упркос апелима са свих страна света. Имајући пред собом нове и нове доказе да ће ова намера довести до рата и са Британијом и Француском, Хитлер је неповратно одлучио да не скрене са курса који је заузео.“⁷

Из одељка о агресији на СССР: „Немачка је 23. августа 1939. потписала пакт о ненападању са Савезом Совјетских Социјалистичких Република. Предложени докази показују да се Совјетски Савез, са своје стране, придржавао услова овог

6 Там же. С. 342.

7 Там же. С. 347.

пакта“... Међутим, већ крајем лета 1940. Немачка је почела да се припрема за напад на СССР, упркос пакту о ненападању. Ова операција је планирана тајно под шифрованим именом „План Барбароса“... „У исто време Немачка је укључила Мађарску, Румунију и Финску у рат против СССР-а...“ И у закључку: „Планови за економску експлоатацију СССР, масовно истребљење становништва, убиства комесара и политичких лидера део су пажљиво осмишљеног плана који је почео 22. јуна без упозорења и сенке легитимног оправдања. То је била очигледна агресија.“⁸

Међународни војни суд у Нирнбергу утврдио је да политички извори Хитлерове агресије нису били у пакту Молотов-Рибентроп, већ у програму Нацистичке партије 1919. године. Нико, ни у било ком облику, није оценио пакт о ненападању између Немачке и СССР-а као „поделу Европе, која је изазвала Други светски рат“, а тим више није оптужила „тоталитарни, диктаторски, комунистички... Стаљинистички режим“ како у покретању рата тако и у жртвама које је претрпело човечанство...

Скрећем вам пажњу на неке историјске чињенице о којима посланици ћуте. Управо су лидери европских држава дозволили да се нацистичка Немачка претвори у земљу убицу. Европљани су од самог почетка формирања партије, као и од 1933. године, доласком Хитлера на власт, знали за расистичке, освајачке тежње НСДАП-а. Али, за разлику од СССР-а, они су сарађивали, потписивали и споразуме и савезе са овом владајућом странком. Из неког разлога, ова тема није покренута у њиховим резолуцијама. И политичка платформа њихове земље била је усаглашена са нацистима као „кампања против бољшевиизма“. Неке од њих (као што су Мађарска, Румунија, Финска, Италија) жезнуле су за природним ресурсима на територији СССР-а.

Дозволите ми да вас подсетим на фазе сарадње између европских држава и Хитлеровог расистичког, нацистичког, диктаторског режима.

8 Там же. С. 356-359.

1933. године. Пакт четири – Италија, Немачка, Енглеска, Француска. Пакт „Сагласност и сарадња“. Проучивши сам пакт и његове последице у вези са припремом и покретањем Другог светског рата, европосланици су били дужни да га ставе у средиште своје резолуције, а не кукавички да прећуткују овај догађај. Уосталом, Енглеска и Француска су закључиле споразум не о ненападању, као 1939. СССР и Немачка, већ о „сагласности и сарадњи“. О сагласности и сарадњи нацистичке Немачке и фашистичке Италије са главним европским државама – Француском и Енглеском! Предмет сарадње је и експлицитан и закулисан: заједнички фронт против СССР-а, решавање међународних проблема у Европи, укључујући и ревизија Версајског уговора, ревизија граница у корист Немачке и Мађарске, дајући Немачкој „једнака права“ у области наоружања. Овај споразум је потом преточен у срамни Минхенски споразум о подели Чехословачке. Француска и Енглеска укинуле су ограничења милитаризације нацистичке Немачке, легализовали их, прихватиле као дозвољене и прешле на сарадњу са режимима нацистичке Немачке и нацистичке Италије. Дозволили су прерасподелу граница других европских држава у корист Немачке, а политички се ујединили у оквиру „похода против бољшевизма“, против СССР-а. Овај споразум је историјски и политички проблем који је поставио темеље за Други светски рат. Његово непомињање у резолуцијама Европског парламента значи не само прећуткивање, већ и оправдавање сарадње европских демократија са нацистима и фашистима.

1934. године. Пакт о ненападању између Немачке и Пољске. Пакт Пилсудски-Хитлер. Из неког разлога, овај пакт не осуђују ни Пољаци ни Европска унија, као пакт Молотов-Рибентроп. И поред тога што је уговор допуњен споразумима о трговини и пловидби, штампи, биоскопу, радиодифузији итд. Постоје подаци и о постојању тајних протокола о подели Чехословачке. Толико о неагресији и сарадњи са нацистичком Немачком.

1935. године. Англо-немачки поморски споразум, који је омогућио Немачкој да убрза стварање сопствене ратне флоте. Управо је овај споразум одвезао Хитлерове руке, и то не само на мору.

1936. године. Антикоминтернски пакт између Немачке и Јапана. Године 1937. придружила јој се Италија, 24. фебруара 1939. - Мађарска, 27. марта 1939. - Шпанија, 1941. - Бугарска, Финска, Румунија, Данска, Словачка, Хрватска. Пакт је заправо претворен у војни савез ових земаља против СССР-а (Берлински пакт). Ово је већ била војна завера европских земаља и Јапана против СССР-а. Међутим, антикомунистички савез европских земаља са нацистичком Немачком и фашистичком Италијом се не осуђује. То значи да је таква политика Европе дозвољена и у прошлости и у садашњости.

Година је 1938. Минхенски споразум Енглеске, Француске, Немачке и Италије. Дана 30. септембра Чемберлен, Даладије, Мусолини и Хитлер потписали су Уговор о подели Чехословачке, суверене европске државе. 1. октобра трупе Вермахта су ушле и заузеле Судете, 2. октобра Пољска је заузела Тешински рејон у Чехословачкој. Овај грандиозни злочин добио је своје тумачење и осуду у Нирнбершком МВС у одељку „Заузимање Чехословачке“. Други светски рат је заправо почео заузимањем Аустрије, а потом и Чехословачке.

Немачка и Енглеска су 30. септембра 1938. потписале декларацију о међусобном ненападању. А 6. децембра 1938. Немачка и Француска потписале су исту декларацију. Испада да је европским земљама раније било дозвољено, а и данас им је дозвољено да потпишу уговоре о ненападању, споразуме о сарадњи, о војно-политичком блоку са нацистичком Немачком. И овај споразум је у оквирима демократских режима? А пакт о ненападању између Немачке и СССР је договор између диктаторских режима? Циничан и лажан приступ. Ово је кршење и историјске истине и материјала Трибунала у Нирнбергу.

Одбијајући СССР за споразум о колективној безбедности, Британија и Француска су Хитлеру обезбедиле политички простор за агресију на СССР. Руководство СССР-а је то разумело. Схватило је да није само Немачка спремна да нападне, већ и њени савезници – Италија, Румунија, Мађарска, Финска и други. Односно, спремала се општеевропска агресија на СССР. И, наравно, руководство је имало право (и правилно је поступило) да потпише пакт о ненападању са Немачком. Тиме

је обезбеђен добитак од скоро две важне године у припреми за одбијање неизбежне агресије земаља европске осовине на нашу Отаџбину. Треба осудити политичке и војно-политичке савезе Европљана са хитлеровском Немачком, а не совјетски пакт о ненападању.

УКРАЈИНСКА КОЛАБОРАЦИЈА И НАЦИЗАМ. ЛОЈАЛНОСТ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ ПРЕМА ЊЕМУ, ХЕРОИЗАЦИЈА У УКРАЈИНИ

Данас није лако бити у земљи, оснивачу СССР-а, победнику у саставу СССР-а у Великом отаџбинском рату и Другом светском рату, када се у главном граду Кијеву и широм земље руше споменици истакнутим совјетским вођама, преименују се градови, села, улице, названи њима у част. Газе се сећање на људе који су изградили независну Украјину, спровели индустријализацију и учинили Украјинску ССР једном од десет најразвијенијих земаља света. Некажњено неонацисти руше споменике совјетским војницима-херојима ослободиоцима, скрнавe споменике командантима ослободиоцима (Ватутину, Жукову). Власти забрањују георгијевске ленте на Дан победе. За то су кажњени, а дозвољавају нацистичким, националистичким бандама да туку и вређају оне који својим убеђењима, одајући почаст подвигу својих очева и дедова на овај празник, симболима својих сродника хероја, желе да јавно, отворено и мирно положе цвеће на гробове Незнаног војника. И влада за ово отвара кривичне случајеве и осуђује.

Наравно, поставља се питање за европосланике, где је ваша демократија? Где је ту право на слободу говора, слободу политичких погледа, укључујући и историјске процесе? Код нас силом закона херојизирани нацистички саучесници из ОУН-УПА, политичке партије и покрети који исповедају своје нацистичке, фашистичке ставове нису забрањени. Као ни симболи коришћени у нацистичкој Немачкој, у злочиначким организацијама као што су СС.

У част Хитлерових саучесника, по есесовцима се именују улице, подижу споменици, користе се њихови

символи. У престоници, граду хероју Кијеву, направљене су авеније Степана Бандере и Романа Шухевича! Широм Украјине улице се преименују у њихову част, подижу споменици, као и у част СС дивизије „Галиција“. Поново ћу цитирати европску резолуцију „О важности историјског памћења за будућност Европе“ од 19. септембра 2019. године: „Док отворено радикалне, расистичке и ксенофобичне групе и политичке странке подстичу мржњу и насиље у друштву, нпр. ширење говора мржње на интернету што често доводи до пораста насиља, ксенофобије, нетолеранције“.⁹ Европски парламент подсећа, наглашава, осуђује порочност такве политике.

Али иза општих фраза не крије се апсолутно никаква процена онога што се дешава, укључујући Украјину. Како нема реакције јавности, у медијима су кружили повици „кољите Московљане“, „обесите комунисте“, „Украјина за Украјинце“, „Украјина пре свега“, „коме не скаче, тај је Москаљ“, „Колораде“ „Ватници“, „подљудски“, увредљиви називи за становнике Донбаса – и из уста државних званичника? Или је то у складу са европским вредностима?

Али постоји осуђујући параграф 7 Резолуције: „Осуђује историјски ревизионизам и величање нацистичких колаборациониста у неким државама чланицама ЕУ; дубоко је забринут због све већег признавања радикалних идеологија и повратка фашизму, расизму, ксенофобији и другим облицима нетолеранције у Европској унији, и забринут је због извештаја у неким државама чланицама о дослуху између политичких лидера, политичких партија и органа за спровођење закона и радикалних, расистичких и ксенофобичних покрета различитих политичких конфесија; позива државе чланице да најоштрије осуде такве акте, јер они поткопавају вредности ЕУ - мир, слободу и демократију.“¹⁰

Чекати. Само грдити, осуђивати, али не именовати конкретно политичке партије и покрете у различитим земљама?

9 Резолуција Европског парламента од 19 септембра 2019 г. № 2019/2819 (RSP) «О важности сохранения исторической памяти для будущего Европы» //URL: www.europarl.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_EN.html (дата обращения 21.05.2021).

10 Там же.

Не предвиђати никакве санкције за непоштовање Резолуције? Да ли ово одговара захтевима међународног права, посебно Конвенције „О спречавању злочина геноцида и кажњавању за њега“? Члан 3. ове Конвенције непосредно забрањује „директно или јавно подстицање на извршење геноцида“. А „Међународна конвенција о елиминацији свих облика расне дискриминације“ директно се преводи у дужност државе „да води политику елиминације свих облика расне дискриминације“, а члан 4 „државе осуђују сваку пропаганду и све организације засноване на идејама или теорији супериорности, или покушају да се оправда или подстакне расна мржња у било ком облику, и обавезују се да одмах предузму афирмативну акцију како би се искоренило свако подстицање на такву дискриминацију.” И даље, у члану 5, спецификација мера забране. А за посланике ЕП подсетићу на чл. 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која забрањује сваки облик дискриминације.

Стога се подстицање неонацизма и неофашизма од стране европосланика манифестовало у одбијању да се захтевају мере забране. Пример Украјине: неонацистичке партије и покрети не само да су легализовани и цветају, они су покривени и охрабрени од стране власти. Нацистичке, расистичке, фашистичке организације херојизоване су председничким декретима и законодавним актима парламента. Тако је 28. октобра 2010. председник Украјине В. Јушченко издао Указ бр. 75/2100 „О одавању почаста учесницима борбе за независност Украјине у 20. веку“, а украјински парламент је 9. априла 2015. усвојио Закон „О правном статусу и обележавању сећања учесника у борби за независност Украјине у КСКС веку“ (бр. 1538). У тренутку доношења резолуције Европског парламента од 19. септембра 2019. године, као ни сада, ни Указ ни поменути закон нису поништени. Посебно се активности ОУН-УПА и свих подземних организација препознају као борба за независност Украјине. Штета је што посланици ЕП не познају расистичку, нацистичку, фашистичку идеологију и активности ОУН-УПА. Управо су припадници ОУН-УПА, на челу са С.Бандером и Р.Шухевичем заједно са нацистима, по плановима нациста,

новцем нациста, са оружјем у рукама у редовима Вермахта, у трупима СС и СД и полиција безбедности извршиле злочине дефинисане чл. 6 Повеље и за које су осуђени Нирнбершком пресудом. И не само у Нирнбергу. Око 80 хиљада судских пресуда у Украјинској ССР утврдило је злочине украјинских националиста само на територији Украјине. Штавише, скоро све ове судске пресуде тичале су се зверстава ОУН-УПА над цивилима, убистава жена, стараца, деце, масакра Јевреја, Пољака, Украјинаца, Цигана и Белоруса. Међу убицама су и одређене криминалне структуре МВТ – СС, СД итд. Али шта је са правима жртава ових злочина? Ако европосланици ћуте о томе, онда је то расизам, дискриминација. **Ово је прећутно повлађивање рехабилитацији хитлеризма, нацизма, колаборационизма.**

Чему то води? И не само у Украјини, већ и у Европској унији, у свету у целини? Штавише, изимајући у обзир чињеницу да је корона вирус изазвала глобалну, до тада незабележену светску кризу.

Треба признати да суштину ОУН-УПА прећутно, цинично, кукавички прећуткују европски политичари, који не постављају захтеве Украјини да их забрани и укине, како Указ председника од 28.01.2010. бр. 75/2010, тако и Закон Украјине од 9.04.2015.

Идеологију ОУН и њеног милитаризованог крила УПА, проблеме њихових политичких ставова и праксе деловања детаљно је открила лидерка Прогресивне социјалистичке партије Украјине Наталија Михајловна Витренко у судском процесу против Указа председника Украјина Јушченко бр. 75/2010 у 2010-2013. години.

Ја, као народни посланик Украјине три сазива, и народни посланик Украјине трећег сазива, Павел Борисович Баулин, заступали смо Наталију Витренко на суду. Био је то веома тежак процес. Прегледали смо и предочили суду архивску грађу из архива Украјине, Русије, Белорусије и Пољске, пружили доказе о саучесништву ОУН-УПА са Хитлером.

Заједно са нацистима, агресију на СССР (и, сходно томе, на Украјинску ССР) извршила су два батаљона

украјинских националиста „Нахтигал“ и „Роланд“. Ову чињеницу нико не може порећи. Зверства националиста из ових батаљона, на основу архивских докумената, посебно описује доктор хуманистичких наука, **Виктор Полишчук**, и директор Фондације историјског памћења, **Александар Дјуков**. Такође чињеницу крваве баханалије 1-3. јула 1941, укључујући брутално убиство пољских професора у Лавову. Уочи овог масакра, 30. јуна 1941. године, дошло је до такозваног проглашења независности Украјине. Група недржављана Украјине дошла је са нацистима без сагласности нашег народа, изјавила: ... „обновљена украјинска држава ће блиско сарађивати са Националсоцијалистичком Великом Немачком, која под вођством Адолфа Хитлера ствара новог поретка у Европи и свету и помаже украјинском народу против московске окупације за суверену Саборну украјинску државу и нови поредак у свету“ (Акт о проглашењу украјинске државе од 30.6.1941). **Такође, чињеница заклетве украјинског добровољца у дивизији СС „Галиција“:**

„Ја украјински добровољац, овом заклетвом сам се добровољно ставио на располагање немачкој војсци. Заклињем се на верност и послушност немачком вођи и врховном команданту немачке војске Адолфу Хитлеру. Свечано се обавезујем да ћу извршавати све наредбе и наређења начелника, као и да ћу све војне и државне послове строго чувати у тајности и тиме верно и верно служити Немачкој војсци, а уједно и својој отаџбини. Јасно ми је да после заклетве подлежем свим немачким војним дисциплинским мерама. Крај моје службе као украјинског добровољца одредила је Немачка војска.“

Каква је ту борба на два фронта?

Сарадња, саучесништво ОУН-УПА са хитлеровском Немачком, коју је осудио МВС, доказује се сертификатом СБУ из 1993. године и истраживањем научника Академије наука Украјине. Конкретно, детаљна студија И. Дерейко „Украјинске војне формације у саставу војске и полиције нацистичке Немачке“ (2-томно издање Националне академије наука Украјине, 2011, „Наукова думка“, том 2, стр. 430-479). Сви ови материјали доступни су и украјинским властима

и светској заједници. Укључујући и посланике који усвајају резолуције у име целе Европе. Вређајући сећање на антифашисте, заташкавајући заједничку борбу против нацизма и фашизма, они руше јединство Европе.

Сви масовни медији, школски и универзитетски програми Украјине позивају на исповедање нацистичке идеологије и на величање злочина ОУН-УПА. Све је то изнуђено снагом усвојених председничких Указа и закона Украјине. А европска демократија ово не види, Европска заједница ћути и сарађује, као далеких 30-их година прошлог века. Данас је уместо „кампање против болшевизма“ – помахнитала русофобија. Опасна игра и за Украјину и за Европу, и за свет у целини.

С руског превела Татјана Вучинић-Маљевић

Владимир Романович Марченко

**ЕДИНСТВО ЕВРОПАРЛАМЕНТА И
УКРАИНСКОГО НЕОНАЦИЗМА В
РЕВИЗИИ ИСТОРИЧЕСКОЙ ПАМЯТИ
НАРОДОВ**

Резюме

Позиция Европарламента способствует не только фальсификации истории, не только легализации и героизации нацизма, фашизма и их новых проявлениях, но разрушает саму привычную нам Европуй, её культурно-историческую и цивилизационную целостность. Хитрость и подлость депутатов, которые регулярно голосуют за антироссийские и антисоветские резолюции опасна тем, что прикрываясь европейскими ценностями, монополизируя своё право судить остальных за несоблюдение этих

самих европейских ценностей, сами попирают международное право и прежде всего решения Нюрнбергского международного военного трибунала (НМВТ), Международный пакт о гражданских и политических правах (16.12.1966), Конвенцию о предупреждении геноцида и наказания за него (9.12.1948), Международную конвенцию о ликвидации всех форм расовой дискриминации (4.01.1968) и свою собственную, базовую для континента Европейскую конвенцию по защите прав человека и основных свобод (22.11.1948).

Ключевые слова: Европарламент, Украина, украинский неонацизм, ревизия исторической памяти, Вторая мировая война
